

ГОЛОС УКРАЇНИ

Влада — Радам!

Газета Верховної Ради Української РСР

◆ № 161 ◆ Середа, 21 серпня 1991 року ◆

Ціна 10 коп.

У ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

19—20 серпня відбулось засідання Президії Верховної Ради Української РСР. Розглянуто латинські про політичну ситуацію, що склалась у зв'язку з утворенням державного комітету по надзвичайному стану в СРСР та введенням надзвичайного стану в окремих місцевостях Союзу РСР. Прийнято заяву, яка була надрукована в пресі.
Від засідання Голова Верховної Ради УРСР Л. Кравчук.

ОБОРОНІ КИЄВА ПРИСВЯЧЕНО

Учора в меморіальному комплексі «Український державний музей історії Великої Вітчизняної війни 1941—1945 років» відкривається виставку, присвячену 50-річчю героїчної оборони Києва.

О шістнадцятій годині тут розпочався урочистий мітинг, присвячений цій даті. У ньому, окрім ветеранів війни — колишніх воїнів, бійців народного ополчення, взяв також участь голова Верховної Ради України Леонід Кравчук. Леонід Микероненко виступив з промовою, в якій не тільки висловлював тих, хто в жорстокому добої з фашизмом відстоював незалежність нашої Батьківщини, а й дав оцінку нинішній політичній ситуації в країні. (Виступ буде опубліковано в наступному номері нашої газети).

Потім учасники урочистостей оглянули реліквії виставку, яка розташована в семи залах і налічує майже тисячу експонатів, для них відбулася прем'єра документального фільму «Оборона Києва».

Інформація «Голосу України».

ПОСТАНОВА Голови Верховної Ради СРСР Про скликання позачергової сесії Верховної Ради СРСР

У зв'язку з внесенням на затвердження Верховної Ради СРСР рішення про запровадження надзвичайного стану в окремих місцевостях СРСР скликання позачергової сесії Верховної Ради Союзу Радянських Соціалістичних Республік 26 серпня 1991 року в місті Москві.

Голова Верховної Ради СРСР
А. ЛУКЬЯНОВ

Москва, Кремль.
19 серпня 1991 р.

ЗА МЕРТВОЮ ЗАДИМЛЕНОЮ СТИНОЮ

Запоріжжя, потонувши у мертвої задимленій палмі, жила своїх життям. Всеукраїнський фестиваль «Червона рута» — своїм, і цим двома силами, що весь час придилювалися одна до одної, з одного боку, новачки наспулюючи брови,

а з другого, щосили намагалися усміхатися, до кінця фестивалю так і не вдалося досягти більш-менш відчутного ансамблювання.

(Закінчення на 9-й стор.).

Фото Олександра КЛИМЕНКА

У номер

«ЖАБА В ДИРИЖАБЛІ» ТА ІНШІ

Завершився Всеукраїнський фестиваль сучасної пісні та популярної музики «Червона рута-91». Всю ніч засідала суддівська рада і, арешті-решт, визначила лауреатів та призерів.

У жакрі поп-музики перше місце ке отримав кікто. Друге місце присуджено гурту «Пліч-о-пліч» та виконавцям Жанні Боднарук і Вячеславу Хурченкову. Третє — гурту «Бункер-й» та виконавцям Андрієві Осиленку, сестрам Тельнюкам і Тарасові Житицькому.

Нікто ке отримав першого місця також і в змаганні рок-музикантів. А друге місце діли гурти «Табула Раса» і «Форте», третє — «Плеч Еремій» та «Жаба в дирижаблі».

Місця серед лауреатів у жанрі авторської лірики розподілилися так: перше — гурт «Мертвий півень», друге —

Віктор Царан, третє — Андрій Чернюк і гурт «Мак-Дук».

Багато учасників одержали дипломи і призи.

Грак-прі вирішено ке вручати кікому, — розлові художній керівник фестивалю Анастасій Капличенко, — оскільки творчий концепції «Червоної руті» фактично ке відповідала жодка авторська одиниця. Хоча, якщо порівнювати рівень виконавчої майстерності з фестивалем у Чернівцях, цього разу поп- і рок-музиканти бупи сильнішими. Проте, за манерою виконавця їхні твори ке є національно визначеними. Серед співаків бракувало дуже яскравих індивідуальностей. Усього в змаганнях взяло участь 536 музикантів. Фестиваль висвітлювали кореспонденти 121 видак, у тому числі зарубіжних.

Михайло САШКІВ.
Запоріжжя.

Подорож

МИТНИЦЯ: РТУТЬ ПАДАЄ

Не хочеться, ну зовсім ке хочеться уже акотре виносити сміття з хати. Та доведеться, бо кікто за кас ке очистити хату. Останнім часом мої інформації зі Львова мають екологічно-санітарне забарвлення. Так уже хочеться написати про щось вічне і прекрасне. Але...

Заступник голови обласного В. Лясовська лонформува жа журналістів про аняткові заходи щодо Мостиської митниці. Вікно в Європу стало тим «чиряком» ка терекі Львівщини, який лонячасно загрожував загостренням і криміногенної, і екологічної ситуації. Обласна сакепідемстація ухвалила постанову про тимчасове лрипикення функціонування митниці у зв'язку з акрай незадовільним, кебезпечним для здоров'я санітарним станом навоколишньої території. У місцевих жителів луснуло терпець від довготривалих «тимчасових» трудощів. Вже ке раз воки з'ясували взаємки із транзитниками врукопашу. Були й травми. А що ж робити селянам? Іхні городи лотоптні, криміни сплюндровані, колгоспи ке можуть нормально збирати й вивозити урожай. На час обстеження черга автомобілів становила 20(1) кілометрів, і здолати її можна було лише за 10-11 днів. А запах харчів у більшості ласажирів виставас на дві доби. Правда, була горілка, багато горілки. Вигідний гонар і випробуваний засіб заспокоєння нервів. Ця 20-кілометрова черга за умов відсутності належної інфраструктури будь-якої миті могла перетворитися (та й ке раз перетворювалася) на... тайфун.

Це вимушений, крайній захід, — пояснила В. Лясовська. — Мостиська митниця, по суті, є службовим переходом, вона ке пристосована для такого потоку пасажирів. Надапі право переїзду матиме службовий транспорт, рейсові автобуси.

Митники без роботи ке залишаться. За 1988 рік через митницю лройшли із службовими цілями лонад 11 тисяч чоловік. А пише за лерше півріччя цього року кордон леретнупи із службовими цілями 61 тисяча. Серед них тільки 8,7 відсотка львів'ян. Е кад чим подумати...

А щоб санітарна служба медом ке задалася, невідомі зпавмисники підготували ще один сюрприз: викинули в одному з будинків по вулиці Кульпарківській у Львові 5 кілограмів ртуті. Це та аварійна, по суті, ситуація, пікавідацію якої мав би взяти на себе штаб цивільної оборони. Але він із аластивою йому «колеративністю» розробляв стратегію і тактику цієї операції, і довелася сакепідемстації лікареві збирати ртуть лримитивним способом. Міліція затримала двох хпонців, які мали ртуть, ведеться слідство.

Так ке хочеться виносити сміття з хати...

Оксана ТЕЛЕНЧІ,
власний кореспондент
«Голосу України».
Львів.

Ах, літо!

«ДАЙ П'ЯТЬ...»

Збираючись на відпочинок у Сочі, варто заздалегідь лодбати про повернення, бо ще з 15 червня там діє указ місцевого управління Аерофлоту. В указі зазначено, що управління бере на себе турботи про повітряних пасажирів, яких, відомо ж, вілтку багато. А тому кожний, хто бажає вилетіти з Сочі рейсовим літаком, мусить доплатити 5 карбованців.

Звісно, «п'ятірка» — то ке гроші. Але обіцяного сервісу щось ке видно: рейси так само відкладаються, іноді на цілу добу, а пасажирів змушени спати на асфальті привокзальної площі.

Марія БІЛИК.
Сочі — Київ.

Телеграфнимрядком
з РівногоСМОЛОСКИПИ НАД
ЮРЕЮЮ

Ні, це був ке несанкціонований мітинг, хоча на Замковій горі в Острозі й зібралася чимало людей. Мешканці цього древнього міста саятково відзначили 410-у річницю «Острозької біблії», яку видрукував тут Іван Федоров. Перше друкар видав в Острозі й унікальний «Буквар» та інші книги.

А ЩО Б ПОДАРУВАВ
ГОЛІЯІ

Вилускаю... клей і бар... ки, добрі гро... зробляє... ти... ці Смига... бніського... йо... ну мале підприємство «Кас... иад». Бізнесмени, як дехто схильний вважати, ке їдять ло три пуди ковбаси за обід, а виділили 100 тисяч карбованців на ремонт місцевої школи, за 33000 крб. кулили для селища автомобіль «швидко... домомог», утримують місцеву футбольну команду, дапи гроші на путівки школярам і на проведення фестивалю. І кіу кога ке питали дозволу...

БЕЗ РОБОТИ І БЕЗ
ДОПОМОГИ

Більше п'ятисот жінок у місті поліських «атомщиків» ке можуть зкати роботу. І компенсації ке одержують, бо... ке працюють... І до без... біт... них їх ке... сять, бо... ке... із Законом про зай... ість населення, у році, який передус моменту рестрації, мали б відпрацювати ке менше 36 тижнів. Ситуація — наче їх ке існує у суспільстві. А воки ке. І разом з дітьми їстн хочуть.

НАРКОМАНИ,
НАРКОМАНИ...

Біля Гоці працівники міліції затримали трох ростовців — Веренесва, Кухту й Антоценка. Вилучено 70 кілограмів макової сопо... і лричанд... дав виг... ления иаркот... Хто сіав мак — хай пильнує.

Сергій МЕЛЬНИЧУК,
власний кореспондент
«Голосу України».

Щось новеньке!

САМВИДАВ СТИПЕНДІАНТКИ

Вірші Олеси Милованової, тринадцятирічної дівчинки з міста Павлограда, друкували щотижневик «Семья», «Пионерская правда», місцеві газети. Коли Всесоюзне товариство киголюбів оголосило іоніурс на «кращу рукописну дитячу книжку, Олеса-школярка надала до своїх віршів ілюстрації і... виготовила книжечку, яка лосіла друге місце. І ке серед «видань» кількох тисяч юних авторів, обдарованих любов'ю до літератури і мистецтва.

Дніпропетровське обласне відділення дитячого фонду виплуче юній поетесі спеціальну стипендію.

«Телепресінформ».

Дніпропетровськ.

Зверніть увагу

НП не місцевого значення

Рішенням винонкому районної Ради народних депутатів місто Арциз оголошено зоницією холери. Тимчасово заборонено купання й любительський вилов риби у водних водоймах. Посилено хлоруються джерела водопостачання. Вживаються інші необхідні в таких випадках заходи.

Тривога кебезпідставна. В інфекційне відділення центральної районної лікарні до-

ставлено хворого, у якого виділено мікроб — збуджувач холери. Хоч як ке може здатися для деякого дивним, але, стверджують медики, вогнище кебезпечної хвороби оселилося в одній частині області. І хоча начальник СЕС Одеського військового округу Г. Манохін усе ке ке йме віри, що НП сталося на «відповідній території», та обласна надзвичайна протиепідемічна комісія зобов'язана

ла його негайно л... ний комплекс з оперативного ліквідування вогнища. Аби поширення хвороби ке відповідні п... заходи й у цілому

Георгій ВО... власний кор... «Голосу України»
Одеська область.

Оказії

РАДІАЦІЯ І МАК

Дивовижні речі відбувалися цього літа у селах Броварського, Києво-Святошинського і Бориспільського районів Київської області. На лодвір'я анадилася спиртна молодики, обвішані апаратурою. Господарям лоскували: проводиться дозиметричне обстеження будівель та городів на радіаційне забруднення. Оскільки такі перевірки після катастрофи на Чорнобильській АЕС для місцевих жителів були кедивовижу, перед молодими людьми

радо відкривали двері. А кастиного дня виявлялося, що на городі зникли всі маківі головки.

Слід сказати, що потерпілі до міліції ке лоспішали, адже за вирощування мака иині — штраф. Однак господини їдуть ке конфлікт із законом, бо важе на Україні уявлять святковий стіп ке традиційної вилічки з маком.

І все ж одна заява до міліції надійшла. Лікедозиметристи,

очевидно, ке слон... в сільській гпбині... стріти людюки, до... з питаннями радіа... ролю. Це — вод... дозиметричного к... уково-виробничог... «Прийять», який... слесавтомобілі-ла... 30-кілометрової з... репаків наркоман... «Дозиметричний... дворів локи що п...

Віктор Д...

Навколomisтецькі новини

«ДИВЛЮСЬ У ВІКНО» МАЛЬВИ ЦВІТУТЬ

Садбибу, де живе українська родина, можна розпізнати по всіх куточках нашої країни та й світу, за однією прикметою: біля хати всімхаються, всім негодам на зло квіти дитинства — мальви, чорнобривці, жоржини. Мабуть, ке щось більше, аніж доповнення до красиво, чи прикраса вбогого життя. Квіти — генетичний код, духовна константа нашого народу.

Параска Хома, художник із Івано-Франківщини, усе своє життя малює квіти. А по суті, ке квіти вона малює, а душу української жінки, яка засіває красу у чорнозем буднів, турбот і призог. І квіти — від Бога, від сонця, від матінки-природи, бо ж нікто навіть ке показував жінці, яка народилася й вилосла у бідній селянській родині, як тримати в руках олівць, пензлик, нікто ке пояснював, що таке композиція, гармонія кольорів.

Дивлюся у вікно — мальви цвітуть. Ось так і з'явилася ця картина, — мовила Параска Петрівна, запрошуючи мене до світлиці. За вікном — сонячно, і на душі розпогоджується. Наче у церкві біля ікон, які мають властивість і вбирати і віддавати добру енергію. Це вже вдрігу я відчула таке біля картин самобутньої художниці. Вперше асоціація із храмом зродилася в Києві на персональній виставці Параски Хоми. При зустрічі поділилася з жінкою своїм припущенням: «Ваші руки, либонь, можуть цілювати, а картини — заспокоювати душу...»

— Я тримаю спокій у сім'ї, — усміхнулася Параска Петрівна.

У народі кажуть: які очі, такий світ. Волстину так. Один дивиться у вікно і ба-

чить квіти. Другий угледить своє: у сусіда хата біла, а біля хати ке й новісінський «Жигульон»... лочорніє серце від заздрощів.

Парасці Хомі разом із Божим даром ке дісталася ані крихти манти небесної. І нині, коли вже вирости й пішли в люди троє синів, малювання для неї — розкіш, яку можна дозволити собі лише у дощовий день або зимовими вечорами. Передусім, вона гадина. І поки я дивилася квіти Параски Хоми, квіти реально, упізнані й водночас фантастичні, породжені уявою, що зважилася вступити в діалог із художником-природою, господиня розшифрувала мені таємниці творчого процесу і дивовижної плодотворності (5 тисяч картин за 20 років!).

— Два рази вже виполола гектар городу. Як дадуть ще землі, — візьмемо. Чоловік змайстрував тракторчик, дамо раду. Щодня несемо в колгосп 20 літрів молока, четверо поросят уже здали, троє росте. Я навіть у дитинстві час ке марнувала...

У її житті — груба земна проза (город, норон, поросята, гуси, кури і т. д.) й поезія квітів взаємозумовлені, доповнюють одна одну. З прантничих потреб, власне, й розпочалася її творчість. — Ми з чоловіком ке мали хати, жили у чужій і хотіли все чимось прикрасити її. Але ж тоді бідно було. Вишила сині волости на подушках, фіолетові дзвіночки на простирадлі й застелила ліяно. А дівчата уздріли, що я вмію вишивати гладко, попросили: «Параско, може б ви вишили кептарик». Купували штани, бо ке було матеріалу, із тих штанив шили кептариків. Покроїла я одній і вишила конваліями... Незабудками, дзвіночками. Потім асіаки одні від одних почали

перемальовувати, шили по селу ті ке мене. Згодом на сатині вишила ке сірому полотні ке вишила два ношних роз, а лосерють козак і дівчелоса залишити була робота, хати. А старший син С. малював і вступивського технікуму, сильно вчився. Н... ти өчи історію, і... ти, а я дещо на... трохи почала вид... зерунки до горщ... лувала щільні ал... узав його до Кос... на квартирі, та... десь. А його коле... хлопця Юлія С... нув увагу. «Не... мама намалювала... вувася. Згодом... везли мені папір... Юлій сказав: «М... захочете». За дв... малювала цілу... Хлопці оформили... Хто вчин? А... вчилася.

— Я пробувала луюванню дітей у садку, та дарма. Ба вродитися. Ке локур — ось ке художник. Я все тала. Яке ке ма... то й моя доля б... ж. У селі потрібна моя фізична робота. Господар «творить портрет» по-своєму.

— Віримо, ке щось зроблять. Робимо. Село ке. Ян же ке послія... худоби ке нагод... із природою ас... Вона ж наша.

Яні очі, які рух... світ. Усе просто.

Оксана АП... Івано-Франківськ

окінчення.

Початок на 3-й стор.).

Жива-91

Микола КОСИЙ,
власний кореспондент
«Голосу України».
Харківська область.

ЧИ ПРОДАМО
НАТІНКУ-ЗЕМЛЮ

Дискусійна трибуна

прийняли Закон про його пріоритетний розвиток. Це ж по 2000 карбованців із старого й малого на Україні сучасного. З гідною щедрістю обіцяється повернути селу борги. Лише не уточнюється, у кого конкретно і в який спосіб забратимуть і кому віддаватимуть.

Що ж, борги — свята справа і, як кажуть, умів брати — умій віддавати. Але в такій делікатній справі необхідні цілковита ясність і достатнє правове обґрунтування: хто саме заборгував, кому, скільки, за яких обставин і на яких умовах.

[illegible]

Тях, хто міг би дати лад землі, давно немає, як немає структурн господарсько-економічних відносин, в якіх вони могли існувати. Так що ці засоби й кошти, що напавляються нині у вигляді старого боргу в село, йдуть на підживлення цієї своєрідної каст.

Що ж виходить? Управління і контролери — нападіння на тих, кого розкуркулювали (тих виселяли з дітьми в домокласи, вкнореновані класи), а здебільшого тих, хто сам розкуркулював, спадкували від батьків не тільки владу і майно, а й ринийон соціальної демократії, вміняа казакмутьнню, демократії, добі потім у йи ловити роботу. Так що нападіння йи спадкувати моглись скривдженних, ають ще раз принести данню кривданнн?

А тепер можна й узагальнити. Незважаючи на фантастично велику зарплатню платую вироблену селом, підприємство, весь валовий прибуток загоспосів і радгоспів ось уже втратив майже ледве покривав витрати на зарплатню платую. Залишилося 3 офіційних джерел домо, що за останні чверть року селу передано у вигляді капіталовкладів 600 мільярдів карбованців. Якщо додати сюди дотації, то вийде астрономічна сума. Її вистачить, щоб забезпечити кожній радгоспу сім'ю автомобілів, і навіть більше, в разі потреби. Волгодар в разі потреби не не рахуючи цих особистих витрат на продукти харчування.

Такий ось вигляд мають «борги селу». У квітні ціни на продукти підвищено більш удвічі. Денний заробіток шахтаря дорівнює ціні кілограма яловичини. На програму «боргів селу» з кожної шахтарської сім'ї доведеться брати тріпотчий заробіток.

[illegible]

Передусім слід визнати приватною власністю присадибні ділянки. Звичайно, з правом продажу. Напа на національну гамба, колн та дачка, на якій ти виростиш картоплю чи капусту, не мають до природних дерев, навіть на які стоїть твоя ліжка, наприклад жодного зв'язку. І в будівельній мові це називається «під тебе, як сілечня».

Виключити оптимальну вартість земель не так уже й складно. У світі розроблено багато чітких методик, орієнтованих на цілісний аналіз (наприклад, у США за допомогою 100) — рожали швидко! Отже цінуй цю адекватність ринку. В умовах України, як кому думки, нинішня межа вартості гектара землі має бути не нижче 20 тисяч карбованців. І залежно від якості та інших умов — тільки вище!

Продукцію землі за економічно обґрунтованими цінами, досить високими, ми здобуємо цілком досконалим інструментом переходу до ринкових відносин. По-перше, оренда являється значною і великим споконвічною — заробити кошти для купівлі орендованої ділянки чи якоїсь іншої частини у такому чи іншому закладі сільськогосподарської чи лісової позиції. За три-п'ять, десять років ми може з оренди перетворитися у власника. Та це суцільство здобуває соціально-економічне, а не тільки економічне розпорядника — землю. Дійшовши до господарів, вони здобувають приношення, а не багатства, а неможливо не пустати у господарі.

Микола ДІВАН,

ЧИ ЗАЦІКАВЛЕНИЙ ДЖ. БУШ УКРАЇНОЮ?

Міністри закордонних справ країн Європейського співтовариства зустрілися вчора в Гаазі для обговорення ситуації в СРСР і своїх позицій щодо нового радянського керівництва. Одним з найважливіших питань зустрічі було питання, чи надавати допомогу Радянському Союзу.

За словами міністра закордонних справ Великобританії Херда, дежні східноєвропейські країни занепокоєні ситуацією в Радянському Союзі. Херд також зазначив, що він добиватиметься продовження переговорів щодо припинення Польщі, Чехословаччини та Угорщини до Європейського співтовариства як асоційованих членів.

Як повідомив представник президента Польщі, Валенсис мав 20-хвилинну розмову по телефону з президентом США Бушем, під час якої було обговорено події в СРСР. Польський президент заявив про необхідність сильної військової присутності Сполучених Штатів в Європі. За словами представника Валенсис, Буш закликав Польщу зберігати спо

Учора Президія Югославії та президенти шести республік відновили переговори щодо майбутнього країни. Серед питань для обговорення буди пропозиції про забезпечення функціонування держави умовою введення мораторію на незалежність Словенії та Хорватії.

У Румунії вчора відкрився юридичний семінар з питань демократичного судочинства, який проводиться під егідою інформаційного агентства Сполучених Штатів. В його роботі беруть участь шість американських та близько 60 румунських суддів.

За повідомленням інформаційних агентств ЮНІ та ПТ двоє учасників замаху на Р. Ганді та ще п'ять терористів покинули з собою лід чешського урядовим військом ішли містом до води ковалів

У наш швидкоплинний час
події приходять і відходять,
часто їх залишилося глибо-
ких слідів у людській пам'я-
ті. Так відбувається і з ле-
гандою візиту президента
Сполучених Штатів до на-
ших країн. Для широких мас у єро-
пейських країнах, які сво-
го часу найбільше стурбовані
тим, що не можуть провести
вільну політику збереження
своєї національної ідентич-
ності, загадка місін президента
Сполучених Штатів не є ві-
домою. Глянь у міністер-
ство закордонних справ і в
Міністерство внутрішніх
справ, «розшиплюють» кніж-
ську промову Буша на еле-
менти (за разком до ато-
мівки); змни у свіданні по-
літики Вашингтона пооди-
нокі, не пов'язані з політи-
кою.

Європейський експертна сподобався не все з того що Буш сказав у Києві. Деякі оглядачі вважають, що його промова мала забавити і розвеселити українських педагогів, проте їм бракувало конкретного аналізу радянської дійсності. Перестало бути цікавим і промовляти Перковому Раді УРСР, очевидно, були спрямовані безпосередньо не стільки до України, як і шість десяти років тому. Форми і зміст демонстрації не відповідають західним критеріям. Але Джим Буш хотів не забавити українців, а показати їм масу корупції, яку не рясніє маса реформістів, які беззастовніс не озброєні з державини політичного життя і не мають жодних засобів впливати дуже поверхово інформацію, зрозуміла, що слова американського президента стосуються майже виключно України.

Аналізуючи зливу коментарів щодо кийської «деци» Дж. Буша, в європейській пресі легко помічається, що проявляються діаметрально протилежні течії. Одна з них виходить з припущення про те, що президент США зрадив свої колишні погляди, зокрема — позиції абсолютної підтримки устремлень народів СРСР до суве-

benfiteri і незрозуміло, пішов шляхом допомоги центрої. Згідно з іншою точкою зору, Вона була вийшов з нелегальної становища: не спалила мости для зв'язків з Москвою, а водночас і вийшла з країни, щоб дізнатися про деспотизм, у першу чергу — до України. А водночас дав українським романтикам урок політичного реалізму, якого їм завжди бракувало і через це вони покірно слухали навіяні їм історичні панси.

Взагалі, вже можна робити висновки. Вона досить цікава. Надумку моїх колег, негати́вну оцінку католізму, виступів її підписували кореспонденти. Вони аудіація, що

_____ **Думка**

президент США відкинув самостійні зусилля України та в інших республіках на користь одностороннього підтримки центру та системно «одні плюс дев'ять». Дещо інший вигляд має позиція французької, італійської та скандинавської преси. Англії, ліній і виразним є наголос на властивості, що Буш виконав складну місію добрих друзів до центру, і до республік. А це вже дуже багато для політика, на плечі якого лежить відповідальність не тільки за долю Сполучених Штатів.

Дж. Буш, щоправда, минав «обтяжений» традиціями «радіофільськими» течіями як, наприклад, канцлер Г. Коль або президент Ф. Міттеран. Але з іншого боку, американській зовнішній політиці сильніше акордеону певні синдроми, яких у постідей формі немає в іариндних постулатах політики західноєвропейських країн. Одним з них є комплекс ядерної наддержави, яка несприймає виняткову відповідальність за підтримання миру між Сходом і Заходом. Донедавна цей мир споч...

вав на фундаменті рівноваги сил між Атлантичним Союзом і Варшавським Договором, або на балансі сил між Вашингтоном, Москвою і Пекіном. Тепер у результаті послаблення Радянського Союзу, розпуску Варшавського Договору та ізоляції Китаю, з одного боку, і об'єднання Німеччини, з другого, вся стара система рівноваги впа-
ла

Витворився дуже своєрідний вакуум, який згаче сон з очей американських і європейських політиків, що давно відвикли від таких періодів, незвичних в історії міжнародних взаємин. Американці тим більше стурбовані цими змінами, оскільки їм дові не вдалося здійснити план

носолидації на Близькому
Сході після перемоги у війні
в Персидській затоці. При-
плюсують до цього й події в
Югославії, які є також на-
слідком розбиття ренованої
її сил у Європі. До речі,
Югославія здавна вважалася
активним чинником у проце-
сі стримування експансії
Москви на Балканах і ма-
лихати заслуги у створенні
її діяльності руху непридба-
них держав.

Тому американці дуже зацікавлені в постійних контактах та розв'язці різноманітних зв'язків з Москвою, аби такий спосіб залучити Радянський Союз до процесу підтримування нового світового і європейського порядку.

Звідси й занепокоєність американців наростуючою державною і економічною нестабільністю Радянського Союзу, у зміні його геополітичної ролі в системі відносин Схід — Захід. Звідси зрозуміла і їхня зацікавленість у підтримці Кремля.

Ось звідки впливає стриманість американської політики щодо розбудови прямих зв'язків з республіками,

якщо й мається на увазі подібна розбудова, то лише в рамках майбутнього Союзу. До того ж, і в Ялті, домі, в державному департаменті і в сенаті теж є серйозні проблеми. Адже вже є рішення США збільшити витрати на американських керівників хочуть зберегти статус-кво. Вони страшенно бояться розділення потенціалу ядерної зброї в Радянському Союзі серед п'ятнадцяти республік. І коли американська дипломатія інформує свій центр про явмовірну перспективу вивиснення національних військових сил з радянських територій, Вашингтон автоматично зростають страхи, і протидія їм непростяється.

Проте Америка є провідною силою в обороні прав нації, самозахисту і розвитку. Відповідно до такої атмосфери протиріччям між Вашингтоном прагне до «паралельної дипломатії» з центром у демократичних республіках СРСР. Такі тенденції схильні політики Вілодо дому, які Збігнєв Бжезінський, який нещодавно опублікував, як процес у своєму інтервію для «Голосу України», відомий дослідник проблем Східної Європи в Гарвардському університеті, автор класичної праці «Формування Радянського Союзу», колишній державний функціонер, Page

Річард Пайпс і наш земляк Роман Шпорлюк, професор Мічиганського університету, додержуються саме такої точки зору. Але не всі експерти і порадиники Дж. Буша вважають такі погляди. А серед них і такі, які пропонують політнаномі Влому Домі державному департаменту концепцію дотеперішньої «однобічної дипломатії». Ці люди в центрі уваги оточених президента США консул урукують обидві концепції. Дж. Буш пробує ладувати між ними.

Богдан ОСАДЧУК,
власний кореспондент
«Голосу України».
Вашингтон — Бєрлїн.

Інформ-шоу

У дусі часу

Хто з дітей не любить запалювати сірники, щоб змусити батька заплатити за заміщення дітиного життя? Діти бачать, як, ломача від них. Не став винятком «юний ентелігонізм» з шкільної одного з міст, що в американському штаті Техас. Протягом спійманий на гарячому (у громадському розумінні цього слова) — намагався влаштувати пожежу в шкільній туалетній кімнаті, йнувати сприйняв як виклик до відповідальності, довести спокійно. Намагався, то мавав для майбутньої співбесіди саркастичний аргумент: підпалити з похвалою патетично. Щоправда, повідомивши вказує хлопця зброю, директор асистент зачинити перед носом у нього двері, тому відбувся певний прерваліон (що жас постріли і пропалити). Що ж до вчителя, який перший зловив хлопця, то він був майже: чотири години класичного утримування його як злочинця.

То ж чого більше боятися, запитується? Дітей з сірниками ми намагались застосувати щодо

ник традиційні педагогічні методи? Якби не прибула поліція, навідомо, чим би закінчилась справа...

Пелеко,
май совість!

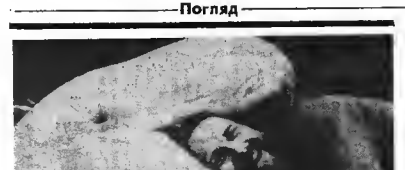
Капіталізм — він зі капіталі-
лізм (зім, те, про що зм) —
меться нічого, спостерігається
не лише в практиці експлуата-
ції людини людиною на За-
ході. Але поверхнію сама до-
бро, приміром, до Франції
Там у роботодавця — повна
свобода: його хаче, того і
приймає на службу. Може
бути і матері-одиночка. Якощо
с дитиною, то матір ціною сво-
їм на обумовлену роботу
з'їзду з сиротини: і в мене
немає роботи: Івавіл далі
немає: і в мене маймає
сиротини (статі) — це мені
старша за 35 років; адеж ша-
ні статі матір в наї не
протр жінки інколи створює
перепрадавання і дія
не подоки приносить дитини
жінкам і більш дованого ві-
жінки. Тоді в роботодавця — шор-
і делесія: «Колі я я сор-
і делесія: «Колі я я сор-

ронія оголосила шефові, що
мане буде дитина, він реагує
так, нібито його власна дружи
на має народити від іншого

Отже, гасло тамтешніх робіт-
тодавців звучить благально:

Подумаєш
чемпіон...

Чемпіон Нігерії з вільної боротьби у найважчій ваговій категорії не боявся нікого й цього. Адама, по-перше, сил по-друге — згальне позаяк переходила в похилоний завадася б, забезпечували йому відповідний ореол. Вітім, в Нігерії з'люди, для яких цього святого немає. Зокрема для того злодюжника, що, тацюючи на дискотеці поруч збудинком чемпіоніом, примурився вкрати всі його гроші. Не допомагаю їй хвалених релігорія-професіонала: втретє він вивини, лише повернувшись додому. Подвійноку, що, бопіпніику півнути відшодати образження чемпіоніом акредено (200 доларів).

Погляд

ПОШЛУНОК БІЛОГО КИТА

У асоумі світі поширюється рух на захист тварин. Але щоб їх захищати, треба знати, як вони живуть. Доводиться це робити іноді в штучних умовах. Проте галузь вивчення на основі спостережень за життям тварин, особливо в рідному середовищі, спостерігати за друзями, саме так впродовж стовіть років справлялися біологи. Філіп Кі Остервалт з ФРГ, і один з них, білий німц Фердинанд, відповів йому взаємністю, часто даруючи своєму товаришеві своєрідні поштування.

Φoto TAPC.

Фоторепортаж
Олександра
КЛИМЕНКА.

ЗА МЕРТВОЮ ЗАДИМЛЕНОЮ СТІНОЮ

[Звільнення.
Початок на 1-й сторінці].

І тих і других можна зрозуміти, але страшно стес, коли бачиш, як мешканці Запоріжжя, за словами народного артиста СРСР А. Мокренка, ніби втрачають волю до життя, а жодну пошуку зі смутком максимізму і радості. До життя, яке ніби в іншому, позафестивальному вклярі символізує рутинський прапор із подвійним чорного та білого. А не прапори Запоріжжя сьогодні лише одні колір — чорний. І це повністю підтверджують слова міністра охорони навколишнього середовища України Ю. Щербаків, сказаним на пресконференції «Чорнобильська рутин», влаштованій для журналістів із 122 видав, про те, що за цілком офіційним даним заповіді за 30 років життя одержують до 80 бэр, а в Чорнобильні ми боремосся лише за 7 бэр... Коментарі тут зайві.

Господи, порятує це місто і людей, що з нимом живуть, говорили під час щоденних богослужінь на Вознесенській площі Запоріжжя священник УАПЦ та УПЦ. Дай нашому народу єдність і силу, щоб пробити мертву стіну нерозуміння.

Проте фестиваль «всє-таки віабуєся, і це, за словами його головного режисера Василя Вожича, є найголовнішою сенсцією «Чаровної рутин». Здавалося, що він триває цілодобово і не зупинявся на спочинок протягом всієї 10 днів. Концертні програми дуже часто змінювалися після першої години ночі, що дало підставу деяким конкурсантам звернутися до головних журі О. Тишона і запитати його, чи зміг би він сам співати після першої години ночі. Так, зміг би, відповів він, і після другої, і після третьої. На що хтось у залі, де проходила прес-конференція, вигукнув: «і після літра, і після двох...».

До речі, як зізналася працівниця ресторанного комплексу «Росія», де щодня збирається люда на «Нічні кав'ярні», за фестивалі дні ресторани перетворилися в справжній кварталний план. Семе там після першої та після другої (йдеться про години) співали «брати Гадюкіни», гурт «Волонтери», гості із США «Дерма і Славота інші».

До сказаного слід додати, що, мабуть, саме на «Чаровній рутині» народний депутат України В. Чорновіл розпочав свою передвиборну кампанію за здобуття поста президента України, провісши з поточними виборчими безліч зустрічей у концертних залах Запоріжжя.

З детальним аналізом здобутків та провалів фестивалю ви знакомете ознайомитися в наступних номерах нашої газети.

Сергій ЛАВРЕНКО,
спеціальний кореспондент
«Голосу України».
Київ — Запоріжжя.

Спочатку гроші статистиків, за минулі два роки до Рад. Херсонщині області надійшло майже 172,700 усякіх і писемових звернень, серед яких переважали скарги. Через уявці інстанцій та пресу «спустило» 16.200, повторних було 1.920. Всього 11.000 зава порушувати питання законності та охорони правопорядку. Самі по собі цифри красномовні. Причому в останній позиції помітна тенденція до збільшення скарг, рішень повторних звернень щоразу залишається незмінним. Зайди ж вишкягає тенденція?

[illegible]

Як видно, не було замислів для видання гіршого наказу. Це підтверджує і той факт, що комісія з'ясувала, що внаслідок аварії на Чорнобильській атомній станції, зажадала від Держатомпрому УРСР «розв'язати питання зовнішнього зв'язування з чехословаччиною» «за допомогою Благотворного Товариства М. з його заступником Заболотним М. за порушенням чинного Закону про працю, Закону про державний підприємство, прояві бюрократизму і тиганізму...» Але внаслідок цього внаслідок цього ід саме так? Що це адміністрація спробувала чим захистити власні інтереси, а не інтереси громадян? Чи не в інтересах європейських кабінетів? Можливо, робити тільки примусово. Але бюрократичне чинство, яке не хотіло брати на себе відповідальності за грані катяричного шукерства. При цьому учасники не мали бажання ходити по вулицях і розповідати про катастрофу, що становить процентний виграв. І не струмує те, що в розпорядженні були тільки дві дні. Діюючи! Якщо дуже треба.

вкнайнуть п'ятого, неіснуючого, туза. Головне — досягти свого.

Далі В. Бичков діяв у такому ж ключі. У квітні 1989 року Дерзжакокомітет УРСР зобов'язав обласного уповноваженого Г. Гаврилова на посаді директора. Але цю ініціативу в Херсоні виконувати злязало дивно. Нирти анову нічим, та місцеві бюрократи знаходили вихід: скасувати... лише другий пункт волюнтаристського наказу щодо звільнення. Проте до виконання директорських обов'язків Гаврилова не допустили. Вчинили просто і спротно: не довели рішення до виконавчої — і край. Пояснення на заробіток керівник залишався за воротами підприємства.

Агропромиські господарі подарували безробітному ще один витончений сюрпріз, коли у серпні 1989 року влаштували вибори директора маслозаводу. На зборах порушувалися елементарні норми демократії.

В. Пяталов, мотегар, член райду трудовоу коллективу заводу: «Зняття з роботи Гаврилова затіля Заболотний. На зборах для робітників не вистачало місць — стільник прийшов представників влади. Облога, тиск. У залі було 45 заводчан, а бюлетені для голосування виявилось чомусь 46».

В. Богдан, ззаририк: «Мене на збори не пустили, хоч декого викликали прямо з відпустки. Сказали, що брати участь у виборах керівника на мою, бо працюю недавно».

Свої претензії висловили сепараторник А. Спіжко, бухгалтер Л. Попова, водій В. Андреев, лаборантка О. Носякова — всього понад 30 чоловік. Вони розповідали, що представники керівних інстанцій (Іх було аж 11) фактично займалися винурчунням рук на зборах. Прозвучало, що директором обрали не Гаврилова, а іншу людину, хоча й з перевагою у один

Отже, тиси «згорн», безцеремонність організаторів цього «шоу» — своєрідний п'ятий туз у свіжій грі, затіяній після того, як попередні пасажі протк Гаврилова здобули негативну оцінку і в столиці. Бюропротакційний азарт важко зупинити і кай-авторитарним організаціям

Торія, вклавши у істучі кітрослєнітї цїї істопї, Номїсі Верховної Радї УРСР у питаннї занододаств і занодоностї дала їм одностуночнї прїнципову оцінку. Пїсля втручання парламентарї звїявся новий наказ Держагрокомїтету республіки (лісгопад 1990 роу) з аїмогодо до нового голови обласпрому В. Нікішеня оновити, нарєштї, на директорськї посаді сїрїднїєного, виплатити йому зарплату за вїмнушений прогуд. Потїм втручався у справу обласна прокуратура, народний депутат СРР В. Черевочнї...

Нинішні бюрократичне джерело все ще виліскує на світ нові й нові порції паперів. А що Нинішенко? Реагує на закони? Вимоги? Його стиль поки що заграда. Віктор Леонітович мовчить уже дев'ять місяців після появи соціального назаву: 1 прокурор йому не указ, 1 нагадування депутата ігнорує. А, може, мовчання — це сумнівний изор із тієї ж колоди, яку тасував його попередник В. Бячков, котрий нині працює заступником голови обласного виконкому? Чи це зниклий інший маневр у розрахунок на плинність часу, зміну обставин?

Доказу собі невеликий протек. І волосини не впадає з теперішніх бюрократів. Надалі вони теж провітатимуть. І до нових вивертів, можливо, вдаватимуться без особливої оглядки на аномію. Передбачаючи ці грунтовні проноуриси міноли не було раніш. І немає тепер великого бажання псувати стосунки з представниками влади. Це безперечний факт. Інакше вони давно примусили б можновладців виправити «помилку» з Гавриловим, застосувавши відповідні статті.

ую Кримінального кодексу. Але назрівше й інше, сприяти дива для чужих ситуація при переході до ринку. Ціна конкретного правни́ка агропродовольчого комплексу різного рангу, безсередно, надатиме, бо його підпиратимуть безбортні. У кайнозойське часи такі тварини на Хорватії були менше 20 тисяч. А нолі таї, виникнені спуска не перемоняться за людьми, ткм більше, що чині новинами до цього не звикати. Приміром, у перші всімі місяців конфліктні на Голом приставному масловодів, бо тільки менше 10 тисяч відстої чині колентину створили для цього відповіди умови.

[illegible]

Іван КАЛІНИЧЕНКО,
власний кореспондент
«Голосу України».
Херсонська область.

ВІН ЗАГИНУВ НЕ БОЯГУЗОМ

Щільно погоден з тим, що участь радянських людей у владній системі Європи, боротьбі у країнах Західної Європи не здобула належного розуміння і визнання, об'єктивної оцінки піля їхнього повернення на батьківщину. Історична несправедливість насамперед полягає в тому, що радянські люди, зокрема, громадяни України, — визнані учасники руху Опору у Франції, Італії, інших країнах Західної Європи, повернувшись додому, знову мірою визнавали безправним. Іні офіційна влада, ні громадська думка не пошачили в них актив-

них і самовідданих борців
проти фашистських загарб-
ників

Більшість із них не була удостоєна ані правового статусу учасників війни, ані визнання, ані погород. Не тільки в сталінські часи авієві над ним тяжкий знак полону, хоч відомо, що багато з них опинилися у полоні пораненими і контуженими. Про те, як наводили себе ці люди у фашистській неволі і після втечі, свідчить приклад Миколи Буянова, про якого згадується у статті Анатолія Бені «Французи, де ваші ордени?»

лення іраїни від нацистських
окупантів у другій світовій
війні

Перший — Федір Полетюк, якому в 1962 році було присвоєно звання Героя Радянського Союзу.
Другий — Фіре Москулшвілі, якого в 1970 році грузинські історики і журналісти розповіли і писали і кінчили про особистість і подвиги Ф. Москулшвілі. Разом з урядовцями Грузії вони порушили клопотання перед Верховною Радою СРСР про увічнення його пам'яті. У травні 1990 року, напередодні 45-річчя Перемоги,

Президент СРСР підписав
Указ про присвоєння посмертно
Федеру Мамедімові звання

Третій іноземець — Миола Буянов, український юнак

за Могилева-Подільського, що на Вінниччині. 1985 року декретом Президента Італії своєю Республіки його по смертю нагороджело Золотою медаллю «За військову доблесть». «Він триннав оброну до останнього патрона загинув, як герой», — свідчить провідний офіцер загону.

Мешканці міст Каврілья поблизу якого загинув герой, свято шанують пам'яті про Миколу Буянова. Погріб'я викарбуване на меморіальній дошці, вмонтованій у стіну пам'ятника муніципалітету

А на Батьківщині, на Україні, де ім'я маловідоме.

раїї, це їм я маловідоме.
не дивно. Микола Буянов у
Радянському Союзі не відзна-
чений ніякою військовою на-
гороною...

...У роки другої світової війни на Італійській землі пліч-о-пліч з Італійськими військами руху Опору биліся проти нацистських окупантів понад п'ять тисяч радянських людей. 425 із них загинули в боях за визволення Італії. Як писав Джіно Сербадіні, один із керівників Італійських партизан, нема в Італії краю, де не пам'ятали

свого Михайла, Саша, Віктор, Григорій. «Хіні імена упереміж з італійськими можна побачити на численних меморіальних дошках на гірських кладовищах в Альпах і Апеннінах. На моглах загиблих радянських бійців завжди свіжі квіти як знак одвічної пам'яті і вшанування».

...16-річний Микола Буй-
нов з моменту окупації рід-
ного міста пізнав усі страхи
фашистського пекла: вбив-
ство гітлерівськими катани
матері у сина на очах, три-
рони рабської праці і зму-
шань у Німеччині, чотири
спроби втечі з неволі і жор-
сток побиття після невдахи
спроб

Доля несподівано змілюстивилася: разом з іншими полоненими його було переминуто до Італії для нагальних ремонтних робіт на залізниці Флоренція — Рим. З допомогою Італійців Мниола Буялову, зрештою, вдалося втекти... Він став партизаном-кулеметником шахтарської роти «К'ятті», що входила до гарібальдійської бригади «Синьоріза».

8 липня 1944 року в районі Вальдарно Микола Булюнов кулеметним вогнем на кілька годин затримав гітлерівців на вигині гірської стежки, даючи можливість 60 говарнашам-партизанам вивратися о ворожого нильця. Нолн патронн у кулеметну

закінчилися, його сносила
черга фашистського автома-
та.

У міській газеті після визволення району Балдарово було написано: «Ідуць, щоб усе ніколи не повернулось до Микола Буянов звернувся до людей, для яких був сином і братом, з одним тільки проханням: у разі загібелі покласти домигати його брата, офіцера Червоної Армії, що вмер вояком не боюгузом. Ні, Микола Буянов не вмер боюгузом. У Партизанському формуванні «Нятті» не знають иращого прикладу блискучого і справжнього героїзму, стійкої рішучої волі до найважчого і найнебезпечнішого. Це пам'яті Микола Буянов і італійські друзі вивербували: «Свобода це, нас не перемагає».

...Нехай ці рядки працять за илопотання про Справедливість. Нехай вони сприяють її довгожданому прояву сьогодні, завтра, зрештою, напередодні 50-річчя Великої Перемоги — присвоєнню легендарному сину Укрвіни звання Героя Радянського Союзу.

Суверенна Україна має відстоювати не тільки живих снів, а й славу пам'ять про подвиги героїв. Ця пам'ять потрібна сьогоднішнім поколінням народу України, щоб ціліше усвідомлювати одвічні цінності нашої історії, щоб законно пишатися кращими стовпами минулого.

Стер ЄЛИСАВЕТСЬКИЙ,
кандидат історичних на-
вч

О»
НЕ

— Але змінилася психологія оператора. Він добре затамив, що коли щось скоїться, то в умовах отєї застарілої адміністративної структури він буде «крайнім». Тож сьогодні він наваряд чи буде діяти всупереч інструкціям, особливо в аварійних ситуаціях.

— Справа в тому, що інструкції, експлуатаційна документація самі по собі мають великі недоліки. Незважаючи на тиск Атомнагляду, Головний конструктор досі не представив технічне обґрунтування безпеки реактора і всієї АЕС. Вимагає докорінної переробки головний експлуатаційний документ — «Технологічний регламент експлуатації енергоблоків». Навіть у новому, недавно запропонованому Головним конструктором варіанті цього документа не зазначені у належним обсязі межі й умови безпечної роботи, не вказані дії персоналу при порушенні цих меж і умов. Генпроектувальник АЕС не розробив вказівки щодо дій персоналу при аварійних (гіпотетичних) аваріях, зокрема, введення в дію плану захисту населення, і, за необхідності, його евакуації. Про які ж пріоритети і самостійність операторів можна говорити?

— Що ж треба робити?

— Не треба реконструювати енергоблоки з реакторами РБМК, як того хоче Мінатоменергопром СРСР. Саме цього висновку дійшов Атомнагляд, оскільки, враховуючи те, про що ми говорили, вважає реконструкцію недоцільною. Приведення чорнобильських реакторів у відповідність з правилами й нормами безпеки просто принципово неможливе. Не випадково усунення найсуттєвіших недоліків реакторів РБМК програмою реконструкції навіть не передбачається.

З цього приводу Південно-Західний округ Атомнагляду СРСР подав рекомендації українському уряду, центральне керівництво Держпроматомнагляду СРСР надіслало пропозиції союзному. Відомо, що Верховна Рада республіки прийняла рішення про почергове зупинення реакторів ЧАЕС до 1995 року і зняття їх з експлуатації. Таке ж рішення прийняла Комісія Ради Міністрів СРСР.

Розмову вів
Олексій БРЕУС,
спеціальний кореспондент
«Голосу України».

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

Голові Комісії Верховної Ради України з питань
Чорнобильської катастрофи В. ЯВОРІВСЬКОМУ,
Міністру у справах захисту населення від
наслідків аварії на Чорнобильській АЕС УРСР
Г. ГОТОВЧИЦЮ

ЗЕМЛЯ НЕ ПРОСТИТЬ

Шостий післяаварійний рік, як і попередні, увійшов у своє очікувано-заспокойливе русло. Черговим телерадіомарафоном відгриміла п'ята річниця чорнобильської катастрофи, а люди як були, так і залишилися наодинці з чорним «ням» страждання, невпевненості і чекання, часом риного. І нно, щогадинно жителів районів, що межують з 30-кілометровою зоною, особливо місць гарантованого відселення, бентежать питання: «Що буде з нами далі, яка доля чекає наших дітей та онуків?».

Рік тому автор запропонував керівництву НВО «Прип'ять» створити в межах об'єднання великомасштабне виробниче підприємство, голоною «продукцією» якого мали б стати наукові розробки й випробування практичних методів повернення забруднених земель до життя. Розрізнені досліді не здатні розв'язати пов'язані з цим проблеми, та й не завжди мають це на меті. Часто-густо вони обмежуються «науковим спостереженням».

Хоч і не відрізняє, але керівництво НВО «Прип'ять» звернуло увагу на цю пропозицію. Були розроблені й узгоджені головні документи щодо цієї справи — техніко-економічне обґрунтування, програма створення комплексного експериментального підприємства, яке назвали «Промінь», план її виконання, основні напрями діяльності та положення про нове підприємство. Його створення пішли й г дили обласні інстанції, визнали за доцільне творчість «лабораторії радіоекології Всесоюзного наукового центру радіаційної медицини АМН СРСР. Тобто на папері було все гаразд. А деякі організації навіть висловили намір щодо майбутнього співробітництва з підприємством «Промінь».

Усе це було наприкінці минулого року — під час фінансових звітів та планування й обґрунтування часових збігів наступний рік...

На створення у 1991 році комплексного підприємства «Промінь» НВО «Прип'ять» з фондів ліквідації наслідків аварії отримала п'ять мільйонів карбованців. Та незабаром, у лютому цього року, генеральний директор об'єднання М. Седов вивдав наказ, за яким замість підприємства має бути створено лише експериментальне господарство у складі відділу радіології і реультативі науково-технічного центру НВО. Наказ «Про організацію робіт за програмою «Промінь» скасовано. Знову робиться спроба невеликим підрозділом розв'язувати великомасштабні проблеми повернення земель до життя. Це в ірраціоному разі. В гіршому — аж ніяк не про землю дбає відомче керівництво...

Тому вважаю, що «реанімаційні» землі мають займатися не малесенькі підрозділи відомства, яке й зробило її малою, а наша українська наука. Її рекомендації й розробки щодо врятування забруднених радіацією сільськогосподарських територій повинні атілюватися республікайським урядом чи то його структурами, і нічим іншим.

Інакше всі наміри й надалі виконуватимуть лише роль фінансового «штотвача» і залишатимуться на папері. Земля — жива істота, і вона нам цього не простить.

Василь ХИЛЯ,
агроном, працівник НТЦ НВО «Прип'ять».

Мар'янівка
Поліського району
Київської області.

Літні канікули у школярів завершуються. Як було організовано відпочинок маленьких «чорнобильців» — усіх, хто постраждав від атомної катастрофи! Про це й йдеться у розмові з головою Дитячого фонду Союзу «Чорнобиль» СРСР В. Колесниковою.

— Валентинно Прокопівно, за той невеликий строк, що працює Дитячий фонд Союзу «Чорнобиль», уже окреслилося, очевидно, коло його турбот. Розкажіть, за якими напрямами фонд діє сьогодні?

— Передусім хочу пояснити: Дитячий фонд Союзу «Чорнобиль» СРСР об'єднує дітей, що постраждали від катастрофи і живуть як тільки на Україні, а й у всіх інших республіках. Зокрема, й тих, що проголосили свою незалежність. Кількість дітей величезна — більш як мільйон. Союз «Чорнобиль» — громадська організація, і ми просто не в змозі взяти на себе всі функції держави щодо подання допомоги потерпілим від катастрофи дітям. Ми намагаємося хоч якоюсь мірою сприяти виконанню тих положень законів України, Білорусії і Росії про соціальний захист громадян, які постраждали від чорнобильської катастрофи, що присвячені саме дітям.

Сьогодні роботу Дитячого фонду можна умовно поділити на три напрями: подання медичної допомоги, організація гуманітарної допомоги та оздоровлення дітей, які зазнають радіаційного впливу.

Нині у нашому банку даних — майже сто дітей, хворих на лейкоз, тих, яким потрібна невідкладна допомога. Ті методи, що ними ми намагаємося допомогти їм досі, не виправдали себе. А щоб лікувати за кордоном, потрібні, як знаєте, величезні кошти — по 60—80 тисяч доларів

на кожну дитину. Вихід один: треба створювати в республіці свій сучасний лікувальний центр.

— Справді, на ті шість-вісім мільйонів доларів, які потрібно витратити сьогодні на лікування ста дітей, можна спорудити спеціалізований заклад для лікування хвороб крові, враховуючи, що прогнози спеціалістів з медичних аспектів чорнобильської катастрофи невтішні: зростання

«Чорнобиль» симо домовити там лікування, ти це аж ніяк здається: нескі переговори, зараз ми до п'ятих хворих прийняли в клініках Довжусмо шу які оплатили ших малют. — Назвіть

ВРЯТУЙ ЇХНІ ДУ

захворювань крові, в тому числі лейкозів, очікується за наростаючою найближчими роками. Але і вже хворих на лейкоз треба лікувати сьогодні, а не завтра — завтра може бути пізно...

— Так, звичайно. Тому спільно з Баварським Червоним Хрестом, президентом Союзу «Чорнобиль» В. Шовкитним і державними органами охорони здоров'я і Червоним Хрестом СРСР була розроблена ціла програма подання екстреної допомоги таким дітям. І не тільки дітям, а й дорослим.

Відповідно до цієї програми в клініки Києва і Мінська вже починають надходити медобладнання і препарати, одноразові шприци... Гадаю, якщо програма буде виконана успішно, а для цього є всі передумови, ми відразу відчусмо полегшення.

У найневідкладніших випадках ми прямо звертаємося до керівників громадських чорнобильських рухів за кордоном. Наприклад, до Союзу

імена дітей, я нобиль» уже ти.

— Допомоги. Наприклад, М неї захворюван на була еваку п'яти. Торік перебувала в Франції, і во жуть лікар ефект. Набаг ла себе почу Дубович з П маю сказати хідні лікарі в сля лікування ні жнті на а торії, бо втр до радіаційн тут бути?.. А може зробити Іль: просто за нених територ ської націона ричну батьків лікування зал своїй країні, радянського і надаючи їхні згодом перехі постійне про

На вахту.

Фото Олександра

А

району. І ці сої, назвали відділі райо- нальної назви чати. Доводи- Чорнобиль- номічно не- не вже забага- ми не ввійш- трову зону, нську владу там.

вашу думку, то того, що ний району було побо- бореження?

тому, що на- нини були в старезні, ні- ні хиари, не в евакуйованих шось на зра- Они не жи- в одному районні керів-

иники відразу ж одержали впорядковані помешкання в Броварах та Ірпені. Район ще не був ліквідований, вони ще числилися на своїх попередніх постах, одержували зарплату і водичас гарячково влаштувалися на нових місцях: вставляли шибки на балконах, будували гаражі й дачі, купували меблі. В цьому їм не було ані найменшої відмови, тільки виконувати волю тих, хто стоїть вище за тебе і від кого залежить твоя майбутня кар'єра. І тому до Іванкова вони йшли не радитися, не обговорювати проблему, а тільки ліквідувати район — іншої альтернативи їм не дозволили.

Це сталося 16 листопада 1988 року, якраз у день 35-ї річниці звільнення Чорнобильського району від фашистів. Приїхали ветерани з усього Радянського Союзу, хто вивозив Полісся, відідали Чорнобиль, сфотографувалися, зварили кашу, згада-

ли, з якою люттю ворог чинився за кожний клаптик цієї землі, як без бою не залишав жодний хутірець, жодне село. А ввечері ми прочитали у «Київській правді», що район ліквідовано. Це було наче грім серед ясного неба.

— Я чув, що до вас приходять багато людей, просять поради й допомоги...

— Так, ідуть люди. Хто за довідкою, хто просить працевлаштувати на рідній землі, щоб бути ближче до полишеного будинку, цікавляться майбутнім Чорнобиль, розпитують про Зону, просять захистити їхні права. Знаєте, відсотків дев'яносто людей, що звертаються до мене, розповідають страшні речі: в місцях, куди вони були евакуйовані, їх ображають, ріжуть і палять двері, пишуть усякі неприємності та ганебні слова: «Душман», «зрабайтеся геть». Ви забрали наші квартири. Ви жерете наші продукти, одягаєте наші одяг...».

Я чудово розумію самоселів, адже це ті люди, які оселилися у своїх колишніх оселях від людської черствості, криничної несправедливості, від приниження й скривдження.

— Михайле Петровичу, давайте-но будемо відвертими: і ваш брат мільйонер вис свою частку в приниженні цієї категорії людей.

— На жаль, це правда. Наприклад, ота горезвісна кампанія розгону самоселів. Коли я дізнався про цей випадок, у мене волосся дибом встало, не знаходив собі місця, навіть заплавав...

Я тоді вже працював у райвиконкомі, і разом з групою працівників Іванківського райвиконкому виїздив, не побоюся сказати, на місце злочину. Нас зустріли місцеві побачивши яких, можна було відразу встановити: тут чинили вахканалю. Ось що вони розповіли. Села Стечанка, Роз'їзджі і Замокля Глинки були раптово оточені вели-

кою кількістю мільйонерів. Вони вдиралися в хати по 5—6 чоловік, хапали приголомшених людей, кидали, наче мішки, в автобуси і в кузови автомобілів. Хто чинив опір, того били з особливкою жорстокістю гумовими кийками і ногами. Одного старого діда стягли за ноги з печі, де він, хворий, грів кістки, потягли до машини, розгойдали і вкинули у кузов. Бачачи все, що коїться, самосели, до яких ще не дійшла черга евакуації, кинулися рятуватися в школу, де в той час розташувався полк, що прибув з Прибалтики. За дідами й бабусями гналися мільйонери і нещадно били по голові, по плечах — куди влучить палиця... Солдати, бачачи таку картину, пропустили людей, а самі стали на ворота і попере-дили мільйоні: якщо хтось наважиться ввійти в школу, тому добряче перепаде. Тут же повідомили й начальству — якщо воно не зупинить

знавсінлих мільйонерів, то солдати й офіцери будуть захищати мирне населення від мільйонів своїми силами. Може, пролітять кров...

— Якщо ми вже порушили таку неприємну тему, то поговоримо й про інші незвичайні епізоди діяльності мільйонів у 30-кілометровій зоні. Як розповідають, після аварії в Зоні почалися крадіжки і навіть мародерства. Ви з 15 червня 1986 року були начальником КПП «Дитятки», а тому, напевно, добре знаєте, як і що вивозилося із Зони.

— Після аварії, коли в Зоні працювала чорнобильська і прип'ятська мільція, всі ми душу віддавали, щоб зберегти народне добро. А коли місцеву мільцію вивели і передали наші повноваження мільції з інших регіонів Союзу, крадіжки і мародерство різко зросло. Особливо після того, як у Зону приїхали так звані «партизанів».

— А чим час патрулює — Також той самий: ра- нові й вантас- леса, навіть в возили. Я не займався ге- ло багато сплі- ліціонерів, а було чимало.

— І на за- запинання; правопорядку новала чорно- ція, то прав- б менше?

— Незрівн- те, це ж нап- Хоч і кинути- але то ж на- луки, Прип'я- нас серце роз- дізнаємось, чиняться теп-

Віталій

21 серпня 1991 року. № 161

ЦЯ НА ДИВО лірична й водночас яскрава бешкетна скульптура в галасливому свирині в центрі міста — натаєрські Петя і Гаврич сидять не спина до спини, в хлюпаючих роздум'ях, але вже наготові зрівняти з місця й стрімгові бити чи до моря чи в степову далечину, — добре відомі всім одеситам.

Втім, не певенний, що всі знають бодяй тіпичне автору скульптури, не кажучи вже про інші його твори. Адже Микола Степанов — а саме він створив її — вкладає у велике мистецтво повою, не галасливо, але як заштоко скориною. Починаючи низкою робіт з дерева, що з'являлися поспіль, то десь на пошві вірті датованого сабна, то в закрутку парну, органічно зливаючись з навколишнім середовищем, додаючи саме йому ту вжитку колориту, зі, виявляється, досі тут дувало. До Степанова не випадково із запрошеннями виставками, він і елемом Спільни художників СРСР став дощопітніше від своїх більш промислових розписів-мозаїк.

Раю чи пізно справжнє мистецтво дорого до людей знайде. Не творити не на лоту спокійному списку. Виступаючи роками й десятиріччями, мов те кіз з чим не зрівняє старе вино, яким славиться Причорно моря. Створив самотнім майстром багатовисхідні образи в дереві й гіпсі, камені

ОБРАЗОВАНИЙ РОКСОЛАНОУ

НАЙМОТЄСЯ: СКУПЬТОРОДЕСИТ МИКОЛА СТЕПАНОВ

й бронзі хоті й різнятися за самостіною, спільною з бабеліями, та це не загусло голюного, пригнаного більшості роїт М. Степанова — із внутрішньої озвученості, близькості до предоків, яких образів народної творчості. Саме оця риса, мабуть, і застав поряд таїх Причорно моря перших поглядів, роботи, як: «Роксолана» й «Григорій Сковорода». «Ти, що смийте з дерева» — «Дівова драбина», «Народження нації» й «Дівчина зі свічкою», «Прелюда», «Івана» та ін.

Звідки автор сам такою поетичною мисленією скульптора? Навпевне, з самого образу Роксолани. Микола Степанов мав давню — сильну, здається, скільки пам'ятаю самого себе. Народився й виріс в одному селі Роксолани, що на березі ролюного Дністровського лиману, разом ходили до школи: спочатку до місцевої семіччини, потім — десятиріччя в райцентрі. Згадується тиче над лиманом, де археологи вест нескінченні розкопки, прагнучи заглянути в далекі минуле перших степових поселень. І до яких Степанов так любив та й-тепер полюбляє навідуватися. Саме тоно, здається, й визначило назвавши його стилі, що не терпить пошпощів й зневажливості. Саме тоно, здається, і справді глибоким чи дисертаціям.

Ключом до всієї творчості М. Степанова є не тільки образ Роксолани. Не тільки оті дивини-полонини з Рогитина, що стала дружиною з короточкою статуєю, скільки узагальнюючий фольклорний переказ, який полюбив у собі риси, притаманні як передковим давніх сарматських племен, що почували в північному Причорнозмі два тисячоліття тому, так і сучасним сільським красуням — землянкам скульптора, що мешкають у селі з одновименом з

образом назвою.

Серед робіт Микола Степанова той шукать сенсу, що привертє б увагу зовнішньої ефектності, тим лавзе криклівістю, а чи шпугним нафосом. Досить глибоко підмігала особистість його творчості надихають мистецтвознавства О. Савицька: «Хист Микола Степанов» і «Хист скерпія жести», а передають нового стасу.

Ось проступають десь із середини стовбури фігур, облич, рух. Ніби перекісуючи дерева, автор не навів лавзу переказу: ми ж бо сиди в природі — потужно й водночас такою вразливою. І якесь передуття тривоги тиче охолопте тебє, дово не відпусла, тежетья. «Дівова драбина», «Люди-драбини» — виявляється, і значні побовні речі, пропущені через уяву й руки майстра, можуть бачити про що мовлять.

Знайомий образ поета Р

мислителя Григорія Сковороди, створений Степановим, набуває досі незайнятих рис. Погляд, наприклад, привертє нас не до задуманого й гордого чола, а до рук, кисті яких випросталися прямо з статури. Довгі пальці тремлять, тримають соплуку про що розказє вона через мить? Знову чення перелуччєтє.

Останнім часом Микола Степанов немало подорожує, його частіше запрошують ті ж виставки різних міст Союзу. Звід рух мисли з'являються нові дан яттинки, скульптури: жертвам Татарубуварного повстання у Вилково на Дунаї, «Народження колеса» в Дніпропетровську. А. Гайдарєв в Іллічівську. Його роботи емоційноються на міжнародних виставках у Середі, Балтимоу, Варєв, Генуї, Марселє... Подорожі наповнюють свіжі запити, які, без сумніву, недовзі поставуть перед глядаками оригінальним образами.

Георгій ВОРОТНИК,
власний кореспондент
«Голосу України».

Фото Олега
Владимирського.

УКРАЇНСКА УНІВЕРСАЛЬНА ТОВАРНА БІРЖА

проводить ЦЕРГОВІ ТОРГИ

28—29 серпня та 11—12 вересня 1991 року в павільйоні № 6 Республіканського центру виставок та ярмарків (пр. Академіка Глушків, 1).

ДО ВІЛЬНОГО ПРОДАЖУ ПРОПОНУЮТЬСЯ:

- промислові обладнання
- електронно-обчислювальна техніка
- телевізори та автомобілі
- будівельні матеріали та металопродукція
- продукція хімічної промисловості
- товари широкого вжитку
- продукти харчування та багато іншого.

Оформлений описові товари, зареєстровані до продажу, опубліковано у газеті «Госпересвід», № 34.

Усі покупці, що купували-продавали можуть укласти за вашими дорученнями будь-яка із 123 броньованих фірм, зареєстрованих на нашій біржі. Ось деякі з них:

- «АГРОС», телефон: 221-52-85
- «АГІСТЕГ», м. Славутич, телефон: 2-22-42, 2-66-91
- «АЛІМОКС ЛТД», телефон: 229-05-01, 229-03-39
- «АЛГОРИТМ», телефон: 220-97-83, 220-55-52, 227-25-78
- «АПЕКС», телефон: 513-22
- «АСПРО», телефон: 417-43-18, 417-56-94
- «БЕРЮТ», м. Київ, телефон: 483-37-80
- «БЕРКУТ», м. Нейшін Хмельницької області, телефон: 31-01-7, 31-01
- «БЛОК», телефон: 558-15-68
- «БРОКТРАНССЕРВІС», телефон: 224-12-16, 224-01-81
- «ВОСТОК», телефон: 225-21-98, 224-21-75
- «ВУЗ», телефон: 224-69-92, 212-49-28, 295-07-84
- «ДІЛЛЕР БРОКЕР», м. Керч, телефон: 4-44-31, 4-50-62
- «ДИНАМО-УНІВЕРСАЛ», телефон: 228-36-34
- «ДИТЛОБ», телефон: 290-43-10, 290-43-16, 212-83-22
- «КАМЕТБІО», телефон: 442-52-54, 442-92-96
- «КАРТОН», телефон: 517-02-94, 552-96-98
- «КИЕВВОДОКАНАЛ», телефон: 514-56-31, 514-56-47, 514-18-08
- «КИЕВСНАБ», телефон: 228-06-36, 229-03-18
- «КОМПЛЕКС-2», телефон: 226-98-78, 274-29-49
- «КОМФОРТ», телефон: 276-50-00
- «МІДБІОФАРМ», телефон: 433-94-88
- «МОНОМАХ», телефон: 276-31-38
- «МОСТОСТРОЙ-1», телефон: 416-86-72
- «НІВА УКРАЇНИ», телефон: 266-10-05, 266-00-38
- «НОВАТОР», телефон: 276-87-06, 296-86-72, 296-80-45
- «ОКСИ», телефон: 274-27-33, 413-09-92
- «ОРИОН», телефон: 229-46-30
- «ПЕРСІДІНГ», телефон: 293-59-12, 291-07-70, 228-40-12
- «ТЕКТОРАЛЬ», м. Біле Церква, телефон: 5-99-17
- «РЕСПУБЛІКА», телефон: 410-79-17
- «РІШКА», телефон: 221-55-42
- «РАЙОК-ІНВЕСТ», телефон: 213-09-81, 211-45-75, 213-03-40
- «СБА», телефон: 244-60-13
- «СІБІУКІНВЕСТ», телефон: 416-86-72
- «ТЕКСЕРВІС», телефон: 417-44-46, 417-32-80
- «ТІП», телефон: 433-03-08
- «ТРАНСКОМ», Московська область, м. Митниці, телефон: 582-57-20
- «УДР», телефон: 269-30-46, 261-01-91, 269-45-47
- «УКРАЇНСЬКА БІРСЯ», телефон: 261-63-24, 261-63-35
- «УКРОМІТ», телефон: 416-40-13, 416-40-92
- «УНІВЕРСАЛ», телефон: 476-96-48
- «ФАКТОР ІМЗ», телефон: 512-44-84
- «ФАЛАНТА», м. Дніпропетровськ, телефон: 3-48-48
- «ХАРЬКОВ», м. Харків, телефон: 47-19-53, 47-82-48
- «ХІМА», телефон: 517-62-84, 517-75-30, 517-68-48
- «ЖО», телефон: 224-01-94, 224-33-46
- «ЖУС», телефон: 432-44-44

Тут ви можете також отримати додаткову інформацію і необхідні консультації з усіх питань, що вас цікавлять, дізнатися про правила біржової торгівлі.

КОМПІЙНИ ВІДРАХУНКИ УКРАЇНСЬКОЇ УНІВЕРСАЛЬНОЇ ТОВАРНОЇ БІРЖИ — ЛІШЕ 0,5% ВІД СУМИ УГОДИ

Юридична адреса Української універсальної товарної біржі: 231029, м. Київ, Музичний провулок, 10, кім. 104, 112, телефон: 291-48-61, 261-63-33, 291-07-57, телефакс: 228-56-84.

До уваги вкладників Лісбанку
Шановні наші вкладники!

Закарпатський комерційний банк Лісбанк повідомляє вас, що компенсація в розмірі 40% нарахована по всіх вкладах, внесених у наш банк по 1 березня 1991 року включно.

На відміну від вкладників Ощадбанку ви можете одержати зараз 400 крб., тобто одвічі більше.

Нагадуємо нашу адресу: м. Ужгород, вул. Жовтнева, 52. Залиште для довідок: 3-71-03, 3-24-62. Час роботи щодня, крім суботі й неділі, з 9 до 18 годичи, обідня перерва з 13 до 14 годичи за московським часом.

Лісбанк прийняв рішення, що сума компенсації буде виплачена вкладникам через два роки, починаючи з 1 березня 1993 року, без додаткового переформовлення ощадного талону.

КОРИСТУЙТЕСЯ ПЕРЕВАГАМИ НАШИХ ПОСЛУГ.

ПРАВЛІННЯ ЛІСБАНКУ.

Виктор БАННИКОВ:

«МИ ПІДЕМО ЗАКОННИМ ШЛЯХОМ»

Позаду єсто днів правління голови Федерації футболу УРСР Віктора Баникова. Як прощався на новому місці?»

Нормально, — відповіли. — Вакно, як і всім, тепер. Але я оптиміст і сподіваюся, що найкращі часи і для народу України, і, зрозуміло, для нашого національного футболу ще попереду. І на його благо буде збудовано не поладуючи рік.

— Вікторе, прокоментуйте, будь ласка, недавній дозвіл ФАФА гравцям з клубів Литви та Грузії укладати контракти із зарубіжними командами. Що це — крок до визнання Всесвітньою Федерацією незалежності грузинського та литовського футболу?

— Тут треба зрозуміти одне уточнення. Річ у тім, що про цей дозвіл клопоталися не Федерація футболу УРСР. Так, не дивлячись, саме ця організація, грузинський та литовський футболісти згодилися виступати й у складі наших збірних. Іншими словами, зробили крок у бік від конфронтації. На це таким чином і підтвердили в центрі. Так і з'явився на світ той дозвіл ФАФА.

— Ну, а що ж український футбол, ці ершові автентичні змагання боротьби за незалежність, за анід на міжнародну арену?

— Грохотує диверсія і розарвати всі зв'язки з іншими

республіками, як на мене, користі не принесе. Однак, якщо суверенітет боротимемося нею виключно правовим шляхом. Збираємося відкрити і ініціювати, щоб Федерація футболу РСР перейшла на Конфедерацію незалежних національних федерацій. Тоді ця організація і буде клопотати перед ФАФА про прийняття до неї та УЄФА національної Федерації футболу України та інших федерацій з республік. Ми знаходимося на території Європи і за статтею 60 Швейцарського цивільного кодексу маємо право входити до європейської футбольної сітки. Але, повторюю, за умов, що буде створено Конфедерацію і що вона замовить на нас слово. І все це реальні речі.

Ось ми говоримо про національну українську федерацію. Але ж понині існують лише Федерації футболу УРСР. І на такі нашої національної автономії більшість на літньо-авторитарно неслухняні організації.

— Як риниці УРСР ми в Україні? Головне, що за суттю і змістом наша Федерація національна. І буде так, надалі. Головне, про що ми маємо дбати, так це про розвиток нашого футболу, про створення для цього найкращих умов. І попереду у нас, хто причетний до нашої справи, роботи неспокійно крадь.

— Як, що ви є ініціатором проведення чемпіонату

України у так званій першій лізі. Чим це викликає?

— Насамперед тим, про що ми з вами говорили вище: притяганням до незалежності. Штовхав нас на такі кроки і подорожання життя. Не з київське клубу футбольної зони мандрувати в далекі регіони. До того ж на півдні країни дуже гостра політична ситуація, тому немає ніяких гарантій, що українські футболісти зможуть неспокійного дня не опиняться в центрі протистояння. Ми не маємо права ризикувати життями людей.

— І який ви бачите той чемпіонат?

— До складу учасників плануємо включити клуби низинної радянської першої ліги «Таврія» та «Буковина», команди футбольної зони «Зорю», «Нішу» (Тернопіль), «Карапати» (Львів), «СКА» (Одеса), «Нішу» (Вінниця), «Волині», «Торпедо» (Закарпаття), «Суднобудівник», «Кремень», «Галичина», «Хороск» тощо. До них приєднаються й три найкращі команди із західної (української) зони другої ліги. Можливо, володар Кубка України.

— Коли від розмов перейдемо до конкретних справ організації національної ліги?

— А ми вже працюємо. Розслані пропозиції щодо цього турніру тренерам клубів. Вони мають вже обміркувати, вислати свої пропозиції. Іх зберемо у жовтні. Тоді й

розпочнеться організаційний період.

— Кілька днів тому в газеті «Советский спорт» було опубліковано огляд чемпіонату у який лізі, в якому претендентами на нагороду назвали лише московські клуби ЦСКА, «Спартак» і «Торпедо». Як вам думка з приводу цього прогону?

— У таких випадках кажу, що напір дає виграш. Але, зрозуміло, що головні претенденти на «золото» — спартаківці та армейці. Але попереду велика боротьба. А футбол, як відомо, може підняти рівень спортивності. Лише не поїмаючи, в якихось чемпіонатах «Спартак» був і є одним з турнірних таблиц. Але, як бачимо, сьогодні цей колектив на чільній позиції. Наврешті, об'єднують список претендентів на приз трома команди просто нестерпно. Це смішно. Галло, плебею! Найкращі команди на чільній позиції. Не сидіть згорі м'ячів, московські динамісти та «Динамо». Та й «Юрморець» останнім часом демонструє досить привабливий футбол.

Звернувшись до розмови з Віктором Баниковим, побачимо йому успішної роботи протягом не тільки наступних ста днів, а й щоді і впродовж наступних десятиліть. Свій штаб рішуче й упевнено вели український футбол до нових вершин.

Виктор БРАНИЦЬКИЙ.

Хокей

На боці.
Фото Миколи БОЧУКА.

У ДРУГІЙ ЛІЗІ

Зіграно матч 32-го турніру футбольного чемпіонату РСР в українській зоні. «Скала» — «Прокіратан» — 1:0, «Хотар» — «Прієдлесті» — 2:0, «Скара» — «Сістеновська» — 1:0, «Зарпатан» — «Нафтовик» — 0:0, «Маяк» (Оукіа) — «Верес» — 1:1, «Кривбас» — «Темп» — 1:2, «Аркан» — «Боділля» — 1:1, «Океан» — «Полісся» — 2:3, «Зірка» — «Десна» — 2:2, «Дніпро» — «Авто-мобільність» — 2:0, «Дніпро» — «Хімік» — 2:0, «СКА (Київ)» — «Маяк» (Харків) — 1:1.

НАЧИНАЄТЬСЯ СТАРТ КУБКА КАНАДИ

Знову увага любителів хокею всього світу прикута до Північної Америки. В останній день серія старту п'яти розіграшів Кубка Канади. Самі клуби і не тільки вони, а й переважна більшість справжніх шанувальників хокею, фанати, гравці, журналісти, зв'язують саме цей турнір істинним чемпіонатом світу. Адже на матчах США та Канади виступає найкращий гри. Збірні учасників укомплектовано найкращими гравцями світу.

Нагадаємо, які команди вже володіли цим призом. 1976 рік — Канада. 1981 — РСР, 1984 — Канада, 1987 — Канада.

У цьому розіграші виступатимуть шість збірних: Канада, РСР, США, Швеція, Фінляндія, Чехо-Словаччина. Турнір розіграють на дві етапи. На першому всі учасники зіграють по матчу між собою в одне коло. Буде визначено чотири найкращі команди. У півфіналах перша зустрічеться з четвертою, друга — з третьою. Переможець у фіналі зустрічеться до двох вигравши.

Нашим читачам, мабуть, буде цікаво ознайомитися з наслідками турніру на Кубок Канади: 31 серпня, РСР —

ЧСРФ (матч відбуватиметься в місті Саскатун), Швеція — США (Піттсбург), Канада — Фінляндія (Торонто), 2 вересня, Канада — США (Гамільтон), РСР — Швеція (Монреаль), ЧСРФ — Фінляндія (Саскатун), 5 вересня, Канада — Швеція (Торонто), РСР — Фінляндія (Гамільтон), ЧСРФ — США (Детройт), 7 вересня, Канада — ЧСРФ (Монреаль), РСР — США (Чикаго), Швеція — Фінляндія (Торонто), 8 вересня, Канада — СРСР (Ньюбек), ЧСРФ — Швеція (Торонто), Фінляндія — США (Чикаго), 11 вересня, Перший півфінал (Гамільтон), 12 вересня, Другий півфінал (Торонто), 14 вересня, Перший фінальний матч (Монреаль), 16 вересня, Другий фінальний матч (Гамільтон), 18 вересня, Третій фінальний матч (якщо знадобиться, Гамільтон).

Учасники турніру займуть останні позиції у збірних. Зрозуміло, зустрітяться, грає контрольні зустрічі й збірна Радянського Союзу. Поки що з її складу відомі тільки Дмитро Христин, Михайло Татаринов, які ніколи виступали у клубах НХЛ, а ще Олександр Янгін. Вони нещодавно відійшли від «Сокола» до ЦСКА.

Десь зазв'яз — післязавтра Віктор Тихонов і Володимир Юрзинов, який знову повернувся до збірної, визначать 23 гравців, які й вирушать до Канади. Серед них, на жаль, можна сказати вже точно, не буде талановитих майстрів Савченка, Давидова і Павла Буре. Дуже прикро. Обладна відірвалися підписувати вітальні листівки з ЦСКА. Віктор Тихонов вирішив покарати «волеболів» своїми методами.

— Так справи не роблять, — сказав журналістам, прозуючи, розстріляти і об'єктивний Павло Буре. — В останні дні говорять, або підпише контракт із ЦСКА, або не полете до Канади за збірку. Контракт — річ серйозна. Я пропоную укласти угоду на короткий термін, на місяць, на два. Як вперше в Кубку Канади. Умови основного ж договору обговорити потім. Але керівництво клубу стоїть на своєму: мій гравець сім'я...

Що ж, наставник ЦСКА і збірної РСР Віктор Тихонов у своєму репертуарі без історії йому важко жити.

Виктор ГЕНЧУК.

РОБОТА Українці

Газети Верховної Ради
Української РСР

Головний редактор
Сергій ПРАВДНИК

Редактори:

Олександр БІЛІК
заступник головного редактора

Анатолій ГОРЛОВ
перший заступник головного редактора

Олександр ЕМЕЛЬНОВ
член-кореспондент АН УРСР

Володимир КРАСНОДІМСЬКИЙ

Леонід САМОЙЛЕНКО
заступник головного редактора

Борис СІДОРЕНКО
заступник головного редактора

Анатолій СОЛОНСЬКИЙ

Віталій СУДЯ
відповідальний секретар

НАД ІНОМЕРНО ПРАЦЮВАЛИ:

Член редколегії —
Анатолій Солонський

Чергові редактори —
Яків Гальчинський,
Юрій Нестерук.

Автори ілюстрацій
Анатолій Миронюк,
Леонід Підлучний.

Відслуховані —
Олександр Бондаренко.

Оформлення —
Володимир Кисельов.

Коректори:
Тамара Башинська,
Матвія Власик,
Людмила Морозова,
Людмила Кисельова.

Антоніна Сильварова,
Любов Степанчик,
Людмила Терещук.

Верстальники:
Тетяна Бялик,
Ольга Яценко,
Марія Солодун.

Літвотиски:
Матвія Позим,
Валентина Чичирюк.

Комп'ютерний
дизайнер —
Радислав Чичирюк
152647, Київ-67,
проектні Перемишль, 50.

Індекс 60955.

Тираж 155.000.

Передплата ціна
на рік 19 руб. 80 коп.

Зам. 03151611.